

plnění peněžité a předpisuje, by možnost tohoto plnění byla pojata do rozsudku. Nabídce té nelze rozuměti jinak, než že žalovanému přísluší právo uspokojiti žalobce jiným způsobem a že žalující strana možnost tohoto plnění mu poskytuje až do lhůty § 12 ex. ř., tedy až do skutečného plnění a že také až do této doby vyhrazuje žalovaným rozhodnutí o nabídce. Není ovšem správný názor žalované strany, že změna žaloby není přípustna, omezí-li se žádání žalobní ve hlavní věci, jakž plyne z ustanovení § 235 c. ř. s., než podle názoru odvolacího soudu nemůže žalující strana bez svolení žalované strany na oprávnění žalovaného nic měniti, leda že by od žalobního žádání upustila. Pokud jde o povahu prohlášení žalující strany, má význam jen jako změna žaloby, kterou bez svolení žalované strany podle § 235 odstavec první a druhý c. ř. s. nelze připustiti. Ustanovení § 235 odstavec druhý a třetí c. ř. s. vzhledem k povaze věci použiti nelze.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. Jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že tu nejde o případ § 410 c. ř. s., neboť žalobní prosba zní na odsouzení žalovaných k zaplacení peněžité částky, kdežto § 410 c. ř. s. předpokládá, že se v rozsudku přisuzuje předmět, který nezáleží v peněžité sumě. Než, prohlásila-li žalobkyně v žalobě, že se žalovaní mohou osvoboditi od plnění zažalované peněžité částky dodáním určitého množství akcií firmy S., nemohla by býti tato nabídka pojata do rozsudku právě proto, že tu není předpokladů § 410 c. ř. s. a jest tudíž po stránce procesuální úplně bezvýznamná. Nemůže tedy býti překážkou se stanoviska civilního řádu soudního, obzvláště podle § 235 c. ř. s., by žalobkyně od ní neupustila. Onu nabídku jest považovati za nabídku hmotně-právní podle § 861 obč. zák. a v tomto směru se ponechává žalovaným, by ve sporu po případě namítali, že ji platně přijali a že tímto způsobem byl právní poměr mezi stranami upraven. Dovolacímu rekursu bylo proto vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 11387.

Nebyla-li v usnesení o zabavení nároku doručeném poddlužníkovi výslovná záповěď plnění, nebylo zabavení vykonáno. Lhostejno, že poddlužník měl za to, že doručené mu usnesení obsahuje mlčky i záповěď plnění.

(Rozh. ze dne 6. února 1932, Rv I 1713/30.)

K vydobytí nároku proti firmě R. byla povolena exekuce zabavením nároku dlužnice proti československému železničnímu eráru na vydání cisternového vozu. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se firma S. (jež byla totožna s firmou R.) na československém eráru vydání cisternového

vozu. Žalovaný erár namítl najmě, že nemůže vůz vydati, dokud nebude zrušena exekuce na nárok na vydání vozu. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soud odvolací má za správný právní názor soudu první stolice, že k výkonu zabavení nároku na vydání vagonu podle ustanovení §§ 325 a 294 ex. ř. jest potřeba, by žalované straně jako poddlužnici byla doručena záповěď soudu, plniti exekutovi, tedy žalující straně vagon vydati. Ana záповěď taková vůbec nebyla vydána a usnesení o exekuci zabavením nároku na vydání vagonu vydané exekučním soudem v Praze ze dne 18. února 1928 ji neobsahuje, nebylo zabavení nároku ještě vykonáno. Plyne to z výslovného ustanovení § 294 ex. ř.; doručení usnesení povolujícího sice zabavení nároku avšak nezakazujícího poddlužníku plniti, nemůže nahraditi tento zákonem výslovně přikázaný zákaz. Výkon exekučního zabavení jest závažným zásahem do práv dlužníkůvých a zákon stanoví pro vznik takového vážného účinku splnění určitých předpokladů přesně stanovených, a jest požadovati, mají-li býti účinky ty přiznány, přesné splnění předpokladů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není pochyby o tom, že doručením usnesení exekučního soudu v Praze ze dne 18. února 1928 poddlužníkovi nebylo zabavení nároku na vydání cisternového železničního vagonu vykonáno, poněvadž usnesení neobsahovalo zákaz plnění k poddlužníkovi (§§ 325, 294 ex. ř.). Mínil-li dovolatelka, že jde jen o formální nedostatek vyhotovení usnesení, poněvadž ve výroku o zabavení jest vtomně i zákaz z cisternou nakládati, jest na omylu. Doručení záповědi poddlužníku je podstatnou podmínkou vzniku soudcovského zástavního práva k nároku na vydání věci, jest tudíž způsobem nabývacím a musí býti přesně splněn. Musí proto usnesení o zabavení nároku doručené poddlužníkovi obsahovati výslovnou záповěď plnění. Nestalo-li se tak, nebylo zabavení vykonáno, i když poddlužník má za to, že doručené mu usnesení obsahuje mlčky i záповěď. Poněvadž vagon nebyl zabaven, není místa pro žalobu podle § 37 ex. ř.

Čís. 11388.

Ochranu proti zlodějům postavením samostřílu, kterým mohl býti zloděj těžce poškozen, nelze uznati za přiměřenou ochranu (§§ 19 a 344 obč. zák.). Byl-li náhodou zloděj zasažen samostřílem do oka, ručí za tuto náhodu (§ 1311 obč. zák.) ten, kdo postavil samostříl s patronou nabitou na ostro.

Spoluzavinění poškozeného jest spatřovati v tom, že vlezl v noci na senník, kde neměl co dělati.

(Rozh. ze dne 6. února 1932, Rv I 2035/30.)